

Justitsministeren (M e l l e m a n n):

I Anledning af de fra den sidste ærede Taler fremkomne Bemærkninger skal jeg først angaaende det Vndringsforslag, som er stillet af ham og et andet æret Medlem, udtale, at jeg er slet ikke uenig med de ærede Medlemmer om Betimeligheden af at faa en jaadan Regel, som her er foreslaaet, og jeg kan derfor principielt gaa ind paa det stillede Vndringsforslag. Jeg tror imidlertid, som ogsaa den ærede Taler antydede, at det vil være nødvendigt, naar man alligevel kommer til Overvejelse af Sagen, at der tilføjes noget til Vndringsforslaget, dels en udtrykkelig Tiltændeqvæelse om, at alternativt Dpraab skal finde Sted, og dels en Bestemmelse, som saa vidt muligt fuldstændig korrekt afgør, hvorledes der skal forholdes med Omkostningerne. Det er egentlig noget, som let vil kunne ske, og jeg forbeholder mig at tale med de ærede Forslagsstillere derom inden Sagens 3dje Behandling. Jeg vil derfor henstille, om man vil følge den Fremgangsmaade at vedtage Forslagsstillernes Vndringsforslag i Dag, saaledes at der bliver stillet Vndringsforslag til Sagens 3dje Behandling, eller om Forslagsstillerne i Dag ville tage deres Vndringsforslag tilbage og saa konferere med mig om at lade det fremkomme i en ny Form ved 3dje Behandling. Jeg overlader ganske til Forslagsstillerne, hvilke af disse Fremgangsmaader de saaledes ønske at vælge.

Med Hensyn dernæst til, hvad den ærede sidste Taler udtalte om mine Vndringsforslag, vil jeg tillade mig at bemærke, at hans Ytringer om Vndringsforslaget til § 33 hvile paa en Misforstaaelse; i det mindste tillægger han mit Vndringsforslag en Mening, som slet ikke er forbunden dermed. Det er slet ikke min Mening, at vedkommende skulle være affaarne fra at appellere Auktionsforvalterens Kendelse og i Forbindelse med den den stedfundne Auktion. Tværtimod, det er netop min Tanke, og det skulde han have Lov til, ligesom i ethvert Tilfælde, hvor der af en Auktionsforvalter er truffet en urigtig Afgørelse med Hensyn til et eller andet Punkt vedrørende Konditionerne. Min Mening er den, at det normale, regelmæssige skulde være, at man ikke kunde appellere Auktionsforvalterens Kendelse med den Virkning, at Auktionen standses, men at man kun skulde være henvist til at appellere Auktionen til Annullation bagefter. Det er de nugældende Retsregler, og der vil ikke kunne være mindste Tvivl om, at saaledes maa Sagen stille sig i den nugældende Ret paa Grundlag af Forordningen af 17de Maj 1890. Det er altsaa i Sammenligning

med den nugældende Rets Principper en Undtagelse, naar man i det andet Ting har stillet Reglen saaledes op, at den, som er misfornøjet med Auktionsforvalterens Afgørelse af Spørgsmaalet, kan standse Auktionen blot ved at sige, at han vil appellere Kendelsen, og det er det, jeg anser for meget betænkeligt at tillægge enhver en jaadan Ret uden videre, da det kan i høj Grad misbruges af Folk, som ville chikanere. Der er jo ikke Tale om noget ugentaldeligt Tab af Indvendingen. Man maa lade Auktionen finde Sted og bagefter appellere til Annullation — det er det normale efter de hidtil gældende Ansættelser om dette Punkt — eller ogsaa maa det være saaledes, at alle have Ret til ved Appel af denne Kendelse at standse Auktionen. Det er det sidste, som er foreslaaet i det andet Ting, og jeg skal ikke nægte, at jeg synes, at det var bedre at gaa bort fra dette og blive ved det gamle, men naar de nu ønske det saaledes værne, vil jeg sige, at jeg ikke vil gøre nogen Banstelig-
hed derved. Naar vi saa den Bestemmelse ind, at den, som vil forhindre Auktionen, maa stille Sikkerhed, har jeg ikke saa stor Betænkelighed ved den Afvigelse fra den hidtil gældende Regel, som ellers indeholdes i denne Bestemmelse.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til §§ 47 og 48, og jeg skal da sige, at det er vist noget, man har været sig fuldt bevidst i det andet Ting, da man foretog disse Forandringer, at der kunde opstaa Banstigeligheder, naar Panthaverne ikke ville samme Vej, naar nogle ville have Fyldestgørelse gennem Konkursboet, men andre ikke. Man har været sig fuldt bevidst, at man ikke vilde kunne gøre nogen Forandring til det være i de bedre Prioritetshaveres Stilling, altsaa med andre Ord vedkende sig det, at naar en Lite Prioritetshaver vil have Realisation gennem Konkursboet, maa de sekundære Panthavere finde sig dert, saaledes altsaa at deres Afgang til at komme til at forfølge særskilt var afhængig af, at de bedre Panthavere ikke vilde eller kunde lægge dem Hindringer i Vejen derfor. Det var man sig bevidst, og hvis man vilde indføre en anden Regel, hvorefter man vilde udelukke de bedre Prioritetshavere fra at benytte den Afgang, der efter den nuværende Ret er til at forlange, at Boet skal paatage sig hele Realisationen o. s. v., tror jeg, man vilde komme i Strid med, hvad man meget vel havde indset og allerede havde tænkt sig ved disse Paragraffer i det andet Ting. Jeg tror, at man vilde berede Sagen flere Banstigeligheder, hvis man paa dette Tidspunkt skulde ind paa saa vigtige principielle